

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **K. K.**, **Ł. K.** i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 18 września 2024 r.,
wniosku obrońcy skazanych o wyłączenie
sędziego Sądu Najwyższego Stanisława Stankiewicza
na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 i 4 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

**wyłączyć sędziego Sądu Najwyższego Stanisława
Stankiewicza od udziału w sprawie kasacyjnej o sygn. akt II KK
576/22.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanych K. K. i Ł. K., pismem z dnia 28 czerwca 2024 r. (k. 370 i n.) złożył wniosek o wyłączenie SSN Stanisława Stankiewicza od rozpoznania niniejszej sprawy kasacyjnej z uwagi na brak instytucjonalnych gwarancji niezawisłości i bezstronności. Jako podstawę tej inicjatywy wskazano na okoliczności powołania ww. sędziego na urząd sędziego Sądu Najwyższego – postanowienie Prezydenta RP z 14 czerwca 2024 r., wydane w następstwie uchwały KRS nr 313/2024 z dnia 10 maja 2024 r., podjętej przez Krajową Radę Sądownictwa w składzie ukształtowanym w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o

zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3).

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek zasługiwał na uwzględnienie. Jeśli chodzi o kwestię wadliwości powołania sędziów, związaną z udziałem w procesie nominacyjnym Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018, poz. 3), to zagadnienie to było przedmiotem obszernej analizy w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I - 4110 - 1/20 (OSNKW 2020/2/7, *LEX* nr 2784794) oraz w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022, z. 6, poz. 22, *LEX* nr 3348360), co czyni zbędnym czynienie szerszych rozważań w tym zakresie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego powszechnie akcentuje się, że „sędzia ulega wyłączeniu, nie tylko wówczas, gdy istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie (art. 41 § 1 k.k.), ale również w sytuacji, gdy orzekanie przez sędziego w danej sprawie mogłoby prowadzić do naruszenia standardu z art. 6 ust. 1 EKPC i uznania, że taki skład orzekający w ogóle nie stanowi niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą” (*postanowienia SN: z dnia 6 lipca 2022 r., IV KO 66/22, LEX* nr 3405631 *z dnia 13 października 2021 r., II KO 30/21; z dnia 28 kwietnia 2022 r., IV KO 32/22; z dnia 17 marca 2022 r., II KO 12/22*). Niewątpliwie problematyka związana z procedurą powołania sędziów ściśle powiązana jest z prawem do rzetelnego procesu sądowego, co tym bardziej uzasadnia wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego Stanisława Stankiewicza od udziału w przedmiotowej sprawie. Jest to tym bardziej uzasadnione, jeśli zważy się dodatkowo na fakt, że w kasacji podniesiono zarzut dotyczący takiej samej wadliwości powołania jednego z sędziów zasiadających w składzie Sądu odwoławczego, co sędziego Stanisława Stankiewicza, który – w konsekwencji przydzielenia mu niniejszej sprawy – orzekałby z naruszeniem zasady *nemo iudex idoneus in propria causa*.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[PGW]

[ał]